

TRIVIUM EGYESÜLET
3/N SZÖVEG

Az aranyzöld potrohú döglégy berepült a szobába, és körözni kezdett Bruce Livingstone feje felett. Odakint vihar készülődött, idebent pedig egyértelműen érezhető volt az oszlás édeskés szaga, mely az élemedett korú, csaknem teljesen kopasz doktor felől áradt. A légy nyilván pontosan tudta, hogy mit keres, és amikor elhelyezkedett a férfi vállán, már Carrie is tudta.

A levegő fülledtsége álmosítóan hatott rá, nehezebbé esett figyelni a doktor kioktató szavaira. Annál is inkább, mert a légy közben elindult a gallér felé, ő pedig elképzelte, amint hirtelen hatalmas agyarakat növeszt, és elharapja Livingstone nyaki verőerét: a vér szétspriccel a falakra, az asztalra, miközben a doktor az egészből mit sem érzékel, rendületlenül mondja a magáét.

Carrie lelki szemével már a nyitott koporsót látta, lebámult a ráncos homlokra, a balzsamozástól csillogó tar koponyára, csontos arcra és a még mindig vígan csámcsogó aranyzöld potrohú légyre.

– ...figyel rám, River kisasszony? – Az öreg doktor reszelős hangja visszarántotta Carrie-t a valóságba.

– Figyelek, Mr. Livingstone – válaszolt készségesen. – Épp azt fejtegette az előbb, mennyire szerencsés vagyok, amiért Julie Travian elvállalta a gyámságomat, és megengedte, hogy hozzájuk költözzem Golden Peakbe.

A doktor felhorkant, néhány pillanatig fürkészőn figyelt, majd talán attól tartva, hogy Carrie hülyét csinál belőle, nem kevés gyanakvással a hangjában folytatta:

– Mrs. Travian rendkívüli hölgy. Energikus, tevékeny, és nagyon aggódik magáért... Ön is így vélekedik róla, Miss River?

– Pontosán ugyanúgy gondolom, ahogy maga. Julie rendkívüli asszony, és én *kurvára* szerencsés vagyok... – Carrie az utolsó szavakat szándékosan halkán ejtette.

A nagyothalló doktor gyanakodva visszakérdezett:

– Hogy mondta?

– Nincs nálam szerencsésebb ember a világon.

– Jól látja... Mrs. Travian mindent el fog követni, hogy a maga élete minél hamarabb visszazökkenjen a... – Livingstone doktor elakadt, homloka ráncba szaladt, töprengően keresni kezdte a szavakat.

– ...rendes kerékvágásba – segítette ki Carrie.

– Igen... a rendes kerékvágásba. Nos... Margaretől odakint megkapja a személyi kártyáját, repülőjegyét, zárójelentését és a laboreredmények másolatát. Itt az engedély, amely feljogosítja, hogy egyedül elhagyja az intézményt, és elutazzon Golden Peakbe... – A doktor Carrie elé tolta a személyi azonosító ujjlenyomat érzékelőjét. – ...ez pedig egy nyilatkozat arról, hogy a jövőben nem támaszt semmilyen igényt intézetünkkel szemben, és nem próbál az esetleges... hm... vélt sérelmei miatt peres úton eljárni ...ide nyomja az ujját, kérem!

Carrie odanyomta.

– Továbbá minden második héten jelentkeznie kell a kijelölt nevelőtisztnél Quinzben. Ha csak egyszer is elmulasztja, körözést adnak ki maga ellen, visszahozzák ide, és a feltételes elengedett kényszer gyógykezelését befejezik, amely... ha jól tudom, tizennégy év, de már zárt osztályon.

– Értem, doktor Livingstone – bólintott Carrie.

– Az engedély csak egyszeri útra szól Quinzbe. A Földet semmilyen körülmények között sem hagyhatja el, biztos lehet benne, hogy bárhova megy, elkapják, és visszatoloncolják...

– Értem, doktor Livingstone.

– Itt a gyógyszerek listája, melyeket szednie kell, ennek szintjét havonta ellenőrizni fogják a quinzi... öö... – Belelapozott az iratokba, ügyetlenül keresgélni kezdett az adatok között, majd elégedetten rávágta: – ...Quinz County Memorial Hospitalban.

– Rendben.

– Kéthavonként jelentkeznie kell kontrollvizsgálaton, évente pedig be kell számolnia a bíróság által kijelölt pszichiáternek az élete további alakulásáról! Ha semmilyen kihágást nem követ el, jól viselkedik, négy év múlva visszatérhet a Marsra.

Carrie felemelkedett a székről, de közben a legyet figyelte, amely már a doktor koponyájának feltérképezésénél tartott.

– És még valami... – Livingstone nem tágitott. Feltápáskodott a székről, nehézkesen megkerülte a széles asztalt, és közlőrl Carrie arcába bámult. – Miss River, remélem, megértette, mennyire nehéz helyzetben van! Akármit állapított meg a felülvizsgáló bizottság, az én véleményem szerint maga nem gyógyult meg teljesen. Egy aprócska ballépés, egy rossz döntés, hibás cselekedet vagy annak látszata... újra itt találja magát e falak között élete végéig!

– Megértettem, uram – felelte Carrie, és próbált értelmes képet vágni. Közben az asztról óvatosan felemelte az egyik színes magazint, és lassan kétrét hajtotta...

– Tehát azt javaslom, húzza össze magát, amennyire csak tudja, ne keveredjen semmibe, szedje a gyógyszereket, időben jelentkezzen a nevelőtisztnél... és akkor nem lesz baj!

A légy közben elérte Livingstone koponyájának legmagasabb pontját, és megkezdte a mélyfúrást. Carrie fellendítette az újságot, és villámgyorsan lecsapott rá.

A doktor hátratántorodott, rémült szemmel pislogott.

– Mit... mit csinál?!

– Lucillia caesar, avagy fémszöld döglégy. Lárvai főleg hullában, oszlásnak indult dögben a rothadás késői szakaszában úgy nagyjából két hét alatt fejlődnek ki. Elsősorban hússal és ürülékkel táplálkozik...

Carrie bedobta a magazint az asztal melletti papírkosárba. Felkapta a vékony komputerlemezt az adataival, és az ajtóból még egy pillanatra visszafordult a megrökönyödött doktor felé.

– Jobban kellene vigyáznia az egészségére, doktor!

Margaret, az öregecske, ráncosra szoláriumozott, foltokban öszülő titkárnő a szokásától eltérően rá mosolygott, és a kezébe nyomott egy lexikonméretű paksamétát, melyben a négy év alatt összegyűjtött leletmásolatai voltak. Papír formátumban.

– Carrie, a holmiját az alagsori ruhatárban veheti át, de ne lepődjön meg, ha nem a legújabb parfümillatot fogják árasztani – közölte önelégült vigyorral. – Az évek alatt nyilván alaposan megbüdösödtek.

A „megbüdösödés” enyhe kifejezés volt arra az ocsmány, penetráns bűzre, amely a nyirkos ruharaktárból tódult ki a folyosóra. A csípős penészszag még elviselhetőnek tűnt, de a patkányhúgyra és rohadt káposztára emlékeztető elegy már kevésbé.

Carrie fekete műanyag zsákban kapta meg a ruháit, melyeket az intézetbe érkezésekor elvettek tőle, hogy az itt rendszeresített szürke, esetlen zsákruhába öltöztessék. Megelégedetten nyugtázta, hogy Margaret tévedett: a légmentesen záródó zsák szerencsére megvédte a holmiját a környezet káros hatásaitól, sőt meglepetésére, a blúzán nyomokban még érezhető volt a négy évvel ezelőtti Nina Ricci halovány illata.

A szürke zsákruhát átcserélte az időközben divatjamúlt fekete nadrágra, fehér selyemblúzra és a sárga, vízhatlan anorákra, melyet a letartóztatásakor még sikerült lekapnia a fogasról, mielőtt a rendőrségi autóba tuskolták volna. Akkor is ősz volt, fagypontr körüli hőmérséklet, és a rendőrök egyáltalán nem törődtek azzal, hogy megfázhat, amíg a vendégek közül kirángatva leviszik a száz lépcsőfok aljáig...

Az esőkabátra itt, délen, természetesen nem volt szüksége, de odafönt Quinzben a csontig hatoló, késő őszi esők ilyenkor már alaposan lehűtötték a levegőt.

Mielőtt elérte volna az ódon kovácsoltvas kaput, visszabámult az évszázados, borostyánnal befuttatott falakra, a tarkálló, itt-ott világosabb cseréppel kijavított tetőre, rácsos ablakokra, majd a kutyás örökre, akik kettesével járták az intézet többhektáros parkját.

A tagbaszakadt kísérő ápoló „átadta” Carrie-t a portaszolgálatosnak, és egy megvető grimasz kíséretében szalutált:

– Bon voyage... Miss River! Aztán próbáljon *normális* életet élni!

A metáلكék légitaxi alig tíz perc múlva érkezett. A vezetőfülkében termetes, bodrosra dauerolt hajú, középkorú nő ült, meglepően üde babaarccal. Fülcimpájából legalább tucatnyi aranyszínű karika lógott, meg egy lánc, amelynek végén körömnyi, fekete pók-medál fityegett. Nyakában kék selyemsál virított, és ez egyáltalán nem passzolt a lila kockás ingéhez.

Carrie úgy döntött, nem lepődik meg. A négy év alatt, amit a Szent Baramor Állami Pszichiátriai Intézetben töltött, nyilván minden megváltozott a Földön.

Miért épp a divat lenne kivétel?

Mielőtt azonban beülhetett volna Bodroska kisasszony háta mögé, hangos fékcsikorgással fekete Audi állt meg mellette.

– River! – vakkantott rá egy recsegős, mély hang.

Carrie megfordult. Utálta, amikor mocskos patkányok ácsorognak a háta mögött prédára lesve. Nem tévedett, a férfi tényleg hasonlított egy kifejlett, ételmaradékokon felhizlalt, szürke csatornapatkányra. A vihar előtti szélben a füle felett lengedező haja röhejesen szerteállt, míg nedvesen csillogó, kopasz feje szinte világított. Ezen kívül minden szürke volt rajta. A nadrágja, mely a dagadozó hasa alá süllyedt, és a nemi szerve felett buggyt vetett, a széles felsőtestén majd' szétpattanó inge és a cipője, mely a látszat ellenére biztosan valamelyik drágább üzletből került ki.

– Hova ilyen sietősen? – kérdezte a férfi megvető vigyorral a szája szegletében.

– Miben segíthetek, Mr. Farmer? – Carrie próbált türelmesnek és szolgálatkésznek mutatkozni, de érezte, nehezen sikerül. – Nincs sok időm. Hamarosan indul a gépem.

A férfi közelebb lépett, pimaszul végigmérte Carrie-t, szinte a nyálát csorgatta a látványára.

– Tetszik a rövidre vágott haja – nyilatkozott. – És ez a sötét szín... mhm... egészen szexis lett tőle. Odabent nyilván rágerjedtek magára a kiéhezett nők, nemde? El tudom képzelni, ahogy belép a közös zuhanyzóba meztelenül, hegyesedő mellbimbókkal, kíváncsan...

Carrie toroka kiszáradt, érezte a gyomrából felfelé törekvő keserű undort. Farmernek fogalma sem volt arról, mennyire beletrafált a dolgok közepébe. Carrie-nek minden önuralmára szüksége volt, hogy a körmeivel ne szántsa végig a férfi arcát. Ellágyította a vonásait, de közben annyira szorította a taxi ajtókilincset, hogy majdnem letört. Farmer figyelmét persze nem kerülte el a mozdulat, összehúzott szemmel figyelt.

– Indulnom kell, felügyelő! – közölte Carrie higgadtan. – A lényegét mondja, ha kérhetem!

– Csak azt ne mondja, hogy ennyire értik a dolgukat a Baramorban! Maga képes uralkodni az indulatain... Hihetetlen!

Ekkor a taxis nő kipattant a volán mögül, és átkiabált a kocsni felett:

– Ez a férfi zaklatja magát, hölgyem? – Kezében megvillantott egy baseball-ütőt.

– Nem... nincs semmi baj...

Farmer előkapta a rendőrigazolványát, és ráfordult a nőre:

– Üljön vissza a taxiba! – Aztán mivel Bodroska egy pillanatra tétovázott, erélyesen rákiáltott: – Most!

Közelebb hajolt, Carrie szemébe bámult.

– Jól figyeljen rám, River! – kezdte megfélemlítőnek szánt stílusban. – Bárhová megy, a nyomában leszek, mint egy pitbull. Egy rossz mozdulat, nem megfelelő levegővétel, gyanús pillantás, és garantáltan visszapenderítem a Baramorba, hogy csak úgy nyekken! Ne is álmodjon arról, hogy visszatérhet a Marsra! Higgyen nekem, eljön a napja, amikor magára bizonyítom a gyilkosságokat! Nem sokáig élvezi a kinti életet!

Kevés híja, hogy Carrie nem húzott be egyet a felügyelő ocsmány pofájába. Ám pontosan tudta, hogy a férfi erre számít. Űrügyet akar, hogy ráhúzhassa a vizes lepedőt, és mielőtt folytathatná félbehagyott életét, visszavitethesse civil alkalmatlanságra hivatkozva.

Jó néhány szívverésnyi idő múlva elmosolyodott.

– További szép napot, Mr. Farmer! – Biccentett, és elegáns mozdulattal beszállt a taxiba.
Miss Bodroska bepillantott a középső tükörbe, vágott egy grimaszt.
– Seggfej! – sziszegte.
Carrie pontosan tudta, hogy kire értette.